

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ

υπό Λεοντίου Μοναχού Διονυσιάτου

01. Μια αφορμή για να θυμηθούμε την προσφορά του γέροντα.

Αφορμή είναι το ότι γράφτηκαν ύβρεις εναντίον του γέροντος Παΐσιου στο facebook από κάποιο δυστυχή, και ακολούθησε η υποστήριξη από κάποιους ακόμη δυστυχέστερους.

«Ο 27χρονος, όπως αναφέρεται στην επίσημη ανακοίνωση, διαχειριζόταν σελίδα στο Facebook με βλάσφημο και υβριστικό περιεχόμενο για το Γέροντα Παΐσιο και τον Ορθόδοξο Χριστιανισμό. Παράλληλα για το υβριστικό και βλάσφημο περιεχόμενο της συγκεκριμένης σελίδας, η Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος έγινε αποδέκτης χιλιάδων ηλεκτρονικών καταγγελιών, που προέρχονταν από κατοίκους διαφόρων χωρών σε όλο τον κόσμο».

Παρά το αηδιαστικό περιεχόμενο της ανάρτησης, κάποιοι έγραψαν υποστηρικτικά λόγια σε διάφορες θέσεις του διαδικτύου κατά του κατεβάσματος της σελίδας... θεωρώντας ότι θίγονται οι "ελευθερίες" τους... Εννοούν προφανώς την "ελευθερία" να βρίζουν αντί να επιχειρηματολογούν. Αυτό είναι ξένο όχι μόνο στο Χριστιανικό πνεύμα, αλλά και στον τρόπο σκέψης των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων, που διακρίθηκαν όχι γιατί ύβριζαν σαν απολίτιστοι βάρβαροι, αλλά διότι είχαν την ικανότητα να σκέπτονται και να διαλέγονται... Το φαινόμενο δεν είναι το μοναδικό. Υπάρχουν και τα βλάσφημα έργα που προβάλλονται πριν από κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα... Και στη Ρωσία παρόμοια βλασφημία αποτολμήθηκε στον καθεδρικό ναό του Σωτήρος Χριστού της Μόσχας, από την ομάδα των «Πούσι-Ράϊοι» τον Φεβρουάριο (2012)... Και εκεί υπήρξε υποστήριξη από τουϊτερίζοντα παπαγαλάκια, που αγνοούν επιδεικτικά ότι η βλασφημία δεν είναι τρόπος πολιτικής δυσφήμισης (του προέδρου Πούτιν) και ότι η εν λόγω ομάδα δικάστηκε με όλες τις νόμιμες διαδικασίες, ενώ στην Αμερική του Ομπάμα με βάση την "act of repression" (νομοθετική πράξη καταστολής) όπου οι διαδηλωτές χαρακτηρίζονται τρομοκράτες, υπάρχουν ομάδες που βρίσκονται σε πολύμηνη φυλάκιση χωρίς δίκη, ούτε καν επίσημη απαγγελία κατηγορίας.¹

02. Ο γέροντας Παΐσιος ζούσε στην ελευθερία του Πνεύματος.

Οι Ορθόδοξοι έχουν τόσο μεγάλη ελευθερία που δεν προσφέρει κανένα πολιτικό κόμμα και καμιά θρησκευτική ή άλλου είδους ομάδα ή κοινότητα. Αυτή η ελευθερία είναι δώρο του Θεού, και στον κόσμο που ζούμε μπορούν να την απολαύσουν μερικά οι άνθρωποι. Αλλά είναι πολλοί που φαίνεται αγνοούν την αληθινή κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι ίδιοι, διότι ακριβώς ζουν μακριά από την Ορθοδοξία, οπότε φοβούνται ανύπαρκτους εχθρούς αγνοώντας τους πραγματικούς. Νομίζουν ότι θα καταλυθούν οι ελευθερίες τους όταν αυτοί υπάρχουν «**δούλοι της φθοράς**» των θεοποιημένων στοιχείων του κόσμου. Ψάχνουν μάταια την ελευθερία εκεί που υπάρχει μόνο τριβή και φθορά, η οποία δεν πρόκειται να παύσει παρά μόνο όταν **«αυτή η κτίση θα ελευθερωθεί από την δουλεία της φθοράς στην ελευθερία της δόξας των τέκνων του Θεού»** (Ρωμ. Η-21). Διότι **«γνωρίζομε, λέει ο απόστολος, ότι όλη η κτίση στενάζει και πονά μαζί μας μέχρι τώρα»**. Ακόμα και οι Χριστιανοί (οι την απαρχήν του Πνεύματος έχοντες), αναμένουν την λύτρωση του σώματός τους από τη δουλεία του κόσμου αυτού. (Βλ. Ρωμ. Η 21-23).

Επειδή **«όπου είναι το Πνεύμα Κυρίου, εκεί είναι ελευθερία»** (Β' Κορ. Γ-17), όσο πιο κοντά είναι κανείς στον Θεό, δηλ. όσο ακριβέστερα τηρεί τις εντολές του, επειδή ο Θεός δεν προσωποληπτεί, τόσο μεγαλύτερη ελευθερία έχει. Πρώτα στην ψυχή, και μετά και στο σώμα

www.imdleo.gr

¹ <http://www.aljazeera.com/indepth/opinion/2012/10/201210178542935716.html>

του που την ακολουθεί στην εργασία των αρετών, γιατί με αυτές τρέφεται η ψυχή.

Αν και ο γέροντας Παΐσιος ήταν μεγάλος ησυχαστής, χρησιμοποιούσε την ελευθερία που κέρδισε με τη χάρη του Θεού, σαν Μοναχός, για να βοηθήσει τους άλλους που είχαν ανάγκη: «Έχω βέβαια την δυνατότητα να πάω κάπου να ησυχάσω. Ξέρετε πόσοι μου έχουν πει να μου κάνουν τα έξοδα, για να πάω στην Καλιφόρνια, ...στον Καναδά; **"Έχουμε Ησυχαστήριο, λένε, να ρθείς"**. Αν βρεθώ σε άγνωστο τόπο, θα είναι σαν να βρίσκομαι στον Παράδεισο. Δεν θα με ξέρει κανείς, θα έχω το πρόγραμμα μου, θα ζήσω καλογερικά, όπως θέλω. Βλέπεις όμως, όταν τελειώνει ο πόλεμος, τότε απολύεται κανείς. **Τώρα έχουμε πόλεμο, πνευματικό πόλεμο. Πρέπει να είμαι στην πρώτη γραμμή.** Τι μαρξιστές υπάρχουν, τι μασόνοι, τι σατανιστές και τόσο άλλοι! Πόσοι δαιμονισμένοι, πόσοι αναρχικοί, πόσοι πλανεμένοι έρχονται, για να τους επισφραγίσω την πλάνη τους! Και πόσους μου τους στέλνουν, χωρίς να τους προβληματίσουν, άλλοι για να τους ξεφορτωθούν, άλλοι για "να μη βγάλουν αυτοί το φίδι από την τρύπα..." **Να ξέρατε πόσο στριμώχνομαι και από πόσες μεριές! Πίκρα το στόμα μου από τον πόνο των ανθρώπων. Μέσα μου όμως νιώθω παρηγοριά. Αν φύγω, το θεωρώ σαν να φεύγω από την πρώτη γραμμή, σαν να οπισθοχωρώ. Το θεωρώ προδοσία. Έτσι το νιώθω».**

Στο ερώτημα: - Γέροντα, πώς μπορούμε να βοηθήσουμε έναν άνθρωπο αδιάφορο; Απαντούσε: - **«Να του βάλουμε την καλή ανησυχία, να τον προβληματίσουμε, για να θελήσει ο ίδιος να βοηθηθεί. Με το ζόρι δεν γίνεται. Πρέπει να διψάει ό άλλος, για να του δώσεις να πιει νερό. Δώσε σε έναν πού δεν έχει όρεξη, να φάει με το ζόρι· θα το κάνει εμετό. Όταν ο άλλος δεν θέλει, δεν μπορώ να του στερήσω την ελευθερία, το αυτεξούσιο».** Σαν αληθινός Ορθόδοξος Μοναχός, ο γέροντας έχει τεράστια διαφορά στον τρόπο που αντιλαμβάνεται την ελευθερία, σε σχέση με τον τρόπο που την αντιλαμβάνονται οι έχοντες κοσμικά (ή και δαιμονικά) ενδιαφέροντα, όπως αυτοί που υβρίζουν τους άλλους προσπαθώντας να επιβληθούν. **Οι τελευταίοι δεν δρουν "ως ελεύθεροι, αλλά σαν να έχουν προκάλυμμα της κακίας την ελευθερία"**, δηλαδή αντίθετα προς τις συμβουλές του αποστόλου Πέτρου (1η Πέτ. Β-16).

Την ελευθερία του ανθρώπου την τιμά και ο Θεός, επειδή ο ίδιος την έδωσε, και θέλει ελεύθερα, με την θέλησή μας, να ζητάμε βοήθεια από Αυτόν: **«Ο Θεός λοιπόν αλλά και οι Άγιοι για να βοηθήσουν, πρέπει ο ίδιος ο άνθρωπος να το θέλει και να το ζητά, αλλιώς δεν επεμβαίνουν. Ο Χριστός ρώτησε τον παράλυτο: «Θέλεις να γίνεις υγιής»; Αν δεν θέλει ο άνθρωπος, το σέβεται ο Θεός. Αν κάποιος δεν θέλει να πάει στον Παράδεισο, ο Θεός δεν τον παίρνει... Ζητά κανείς βοήθεια, και ο Θεός και οι Άγιοι την δίνουν. Μέχρι να ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου, έχουν κιόλας βοηθήσει. Μερικές φορές δεν προλαβαίνεις ούτε να τα ανοιγοκλείσεις· τόσο γρήγορα βρίσκεται ο Θεός δίπλα σου».** Παρόμοια μιλούσε **ο γέροντας Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης: «Ο Θεός είναι αγάπη, δεν είναι απλός θεατής της ζωής μας. Προνοεί και ενδιαφέρεται ως Πατέρας μας που είναι, αλλά σέβεται και την ελευθερία μας. Δεν μας πιέζει».** («Βίος και λόγοι»)

Επειδή ελευθερία σε όσους ζουν μέσα στο ψέμα των κοσμικών "αξιών" δεν υπάρχει, ο Κύριος προτρέπει να γνωρίσουμε τον ίδιο που είναι η Αυτο-Αλήθεια και τότε θα μας ελευθερώσει: **«γνώσεσθε την αλήθειαν, και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς»** (Ιω Η-32).

03. Ο γέροντας Παΐσιος και η συμπόνια.

Η συμπόνια του γέροντα προς τον συνάνθρωπό του έφτανε τα όρια της θυσίας: **«Σας έχω πει μερικές φορές (λέει προς τις Μοναχές) τότε με την κήλη σε τι κατάσταση ήμουν εκεί στο Καλύβι... Όταν χτυπούσε κάποιος το καμπανάκι στην πόρτα, έβγαινα να του ανοίξω, ακόμη και μέσα στα χιόνια. Αν ο άλλος είχε σοβαρά προβλήματα, ενώ προηγουμένως ήμουν πεσμένος στο κρεβάτι, τότε ούτε καν αισθανόμουν ότι πονούσα εγώ. Έπαιρνα και να τον κεράσω, και με το ένα χέρι κερνούσα και με το άλλο χέρι κρατούσα την κήλη. Όση ώρα συζητούσα, ούτε καν ακουμπούσα πουθενά, ενώ πονούσα πολύ, για να μην καταλάβει ο άλλος ότι πονάω.**

Όταν έφευγε εκείνος, σωριαζόμουν πάλι κάτω από τον πόνο. Δεν είναι ότι προηγουμένως είχε περάσει ο πόνος, ότι είχα γίνει καλά με θαύμα, αλλά καταλάβαινα τον άλλον που πονούσε και ξεχνούσα τον δικό μου πόνο. Το θαύμα γίνεται, όταν συμμετέχει κανείς στον πόνο του άλλου. Όλη η βάση είναι τον άλλον να τον νιώσεις αδελφό και να τον πονέσεις. Αυτός ο πόνος συγκινεί τον Θεό και κάνει το θαύμα. **Γιατί δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να συγκινεί τον Θεό όσο η αρχοντιά, δηλαδή η θυσία.** Αλλα στην εποχή μας σπανίζει η αρχοντιά, γιατί μπήκε η φιλαυτία, το συμφέρον...». Και το συγκεκριμένο παράδειγμα είναι ένα ελάχιστο δείγμα αυτοθυσίας του ανθρώπου που διακονούσε με μισό πνευμόνι δεκάδες ή και εκατοντάδες ανθρώπους καθημερινά, και επί πλέον δεν δεχόταν χρήματα για την συντήρησή του, αλλά έκανε εργόχειρο...

Από τις διδαχές του γέροντος: **«Πάει να πει ένας τον πόνο του σε κάποιον, και αυτός δεν θέλει να τον ακούσει, για να μη στερηθεί την χαρά του. Μπορεί να προσποιηθεί ότι είναι βιαστικός ή να αλλάξει κουβέντα, για να έχει την ησυχία του. Αυτό είναι τελείως σατανικό. Σαν να πεθαίνει ο άλλος δίπλα μου και εγώ να πηγαίνω πιο πέρα και να τραγουδώ. Πού είναι το «κλαίειν μετά κλαιόντων»; (Ρωμ. 1Β-15). Και μάλιστα, όταν πρόκειται για θέματα σοβαρά εκκλησιαστικά και ως Χριστιανός δεν συμμερίζεται την ανησυχία του άλλου, τότε αυτός ο άνθρωπος δεν συμμετέχει στο σώμα της Εκκλησίας».**

«Αν πονάς έναν ταλαίπωρο και τον βοηθάς, σκέψου, αν ήταν ο ίδιος ο Χριστός, τι θυσία θα έκανες! Έτσι δίνει κανείς εξετάσεις. **Στον πλησίον του ο πιστός άνθρωπος βλέπει το πρόσωπο του Χριστού.** Και ο ίδιος ο Χριστός λέει **«αυτό που κάνετε σε έναν ταλαίπωρο είναι σαν να το κάνετε σε μένα»** (Ματθ. Κε-40).

04. Η ελεημοσύνη και ο γέροντας Παΐσιος.

«Ο πλούτος φέρνει την καταστροφή στον άνθρωπο, όταν δεν διανέμεται στους φτωχούς για την ψυχή μας και για τις ψυχές των πεθαμένων μας. Η ελεημοσύνη στους πονεμένους, χήρες, ορφανά κλπ. πάρα πολύ βοηθάει και για την ανάπαυση των κεκοιμημένων. Γιατί, όταν δίνει κανείς ελεημοσύνη για ένα κεκοιμημένο, οι άλλοι λένε: «Θεός σχωρέσ' τον. Να αγιάσουν τα κόκκαλά του».

Μια ιστορία που διηγήθηκε ο γέροντας εξηγεί πως η ελεημοσύνη μπορεί να αλλάξει ένα αδιάφορο ή άπιστο και να τον κάνει Χριστιανό συνειδητό: *«Μου διηγήθηκε μια φορά ένας γνωστός μου που ζούσε στην Ελβετία το έξης περιστατικό: Μια πλούσια άθεη κυρία ήταν τόσο πονόψυχη, που είχε φθάσει σε σημείο να μοιράσει όλη την περιουσία της σε φτωχούς και πονεμένους, και στο τέλος έμεινε πάμφτωχη. Τότε, όσοι είχαν βοηθηθεί, φρόντισαν να μπει στο καλύτερο Γηροκομείο. Παρόλο όμως που έκανε τόσες καλοσύνες, παρέμενε άθεη. Πήγαιναν να της μιλήσουν για τον Χριστό και δεν δεχόταν συζήτηση. Έλεγε πως ο Χριστός δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας καλός άνθρωπος, ένας κοινωνικός εργάτης, και άλλες τέτοιες θεωρίες. Ίσως και οι Χριστιανοί που είχε γνωρίσει να μην την είχαν βοηθήσει, για να συγκινηθεί από την ζωή τους. Κάνε προσευχή γι' αυτήν την ψυχή, μου έλεγε ο φίλος μου. Πάντως έκανε πολλή προσευχή και εκείνος για την μεταστροφή της. Μετά από καιρό μου είπε ο φίλος μου: Μια μέρα που πήγα να την επισκεφθώ στο Γηροκομείο, την βρήκα ολότελα αλλαγμένη. **«Πιστεύω, πιστεύω»**, φώναζε. Της είχε συμβεί ένα γεγονός που την αλλοίωσε· ζήτησε μετά να βαπτισθεί».*

Από μια άλλη διήγηση του γέροντα Παΐσιου αποδεικνύεται η **βαθεία γνώση που είχε των χαρακτήρων των ανθρώπων και ιδιαίτερα όσων ελεούν και ελεούνται, καθώς και του πνευματικού νόμου που τους παρακολουθεί:** *«Μια φορά που βρέθηκα στην Θεσσαλονίκη με σταμάτησε μια γυναίκα - φαινόταν σαν τσιγγάνα - και μου ζήτησε χρήματα για τα παιδιά της, γιατί είχε άρρωστο τον άνδρα της. Είχα μόνον ένα πεντακοσάριο (δραχμές) και της το έδωσα. Με συγχωρείς, της είπα, δεν έχω περισσότερα να σου δώσω. Αν θέλεις, πάρε την διεύθυνσή μου και γράψε μου πως πάει ο άνδρας σου και θα προσπαθήσω να σου στείλω από το Άγιον Όρος περισσότερα. Μετά από λίγο καιρό έλαβα ένα γράμμα με ένα πεντακοσάριο που έγραφε: **«Σ' ευχαριστώ για την καλοσύνη σου· σου επιστρέφω τα χρήματα που μου έδωσες».** Όταν κανείς δίνει ελεημοσύνη με πόνο, ο ζητιάνος καίγεται από την αγάπη, τον Χριστό, και θα αρχίσει και αυτός να μοιράζει και να μη μαζεύει. Αλλά και να τύχει ακόμη να είναι*

πολύ σκληρόκαρδος ο ζητιάνος και να μαζεύει, ο ίδιος δεν θα χαρεί όσα μάζεψε, αλλά **θα οικονομήσει ο Θεός να βρουν τα χρήματα τον τόπο τους**, και σ' αυτόν θα μείνει μόνον η κούραση και η ταλαιπωρία για τον έρανο (να τον ονομάσουμε έτσι) που έκανε για τους άλλους».

05. Η φιλοπατρία του γέροντος Παΐσιου.

Ο γέροντας εκτός από τις Μοναχικές αρετές, είχε έντονη και την **αρετή της φιλοπατρίας**, συμπάσχοντας με τον λαό του Θεού, που από τότε κινδύνευε από τον τυχοδιωκτισμό των εκπροσώπων του, των υποταγμένων σε ξένα συμφέροντα ως προς την πίστη και το Έθνος μας. Και δικαιολογούσε τη στάση του αυτή λέγοντας: **«Παλιά, αν ένας ευλαβής ασχολείτο με την κατάσταση στον κόσμο, δεν πρέπει να ήταν καλά· ήταν για κλείσιμο στον Πύργο (απομόνωση). Σήμερα αντίθετα, αν ένας ευλαβής δεν ενδιαφέρεται και δεν πονάει για την κατάσταση που επικρατεί στον κόσμο, είναι για κλείσιμο στον Πύργο.**

Γιατί τότε αυτοί που κυβερνούσαν είχαν Θεό μέσα τους, ενώ σήμερα πολλοί από αυτούς που κυβερνούν δεν πιστεύουν. Είναι πολλοί τώρα εκείνοι που επιδιώκουν να τα διαλύσουν όλα, οικογένεια, νεολαία, Εκκλησία. Το να ενδιαφέρεται κανείς τώρα και να ανησυχεί για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το έθνος μας είναι ομολογία, γιατί η Πολιτεία τα βάζει με τον θείο νόμο. Ψηφίζει νόμους ενάντιους στον νόμο τού Θεού... Έχω ακούσει και Πνευματικούς να λένε: «Εσείς μην ασχολείσθε μ' αυτά»! Αν είχαν μεγάλη αγιότητα και έφθαναν με την προσευχή σε τέτοια κατάσταση, που να μην τους ενδιαφέρει τίποτε, να τους φιλούσα και τα πόδια. **Αλλά τώρα αδιαφορούν, γιατί θέλουν να τα έχουν καλά με όλους και να καλοπερνούν.** Η αδιαφορία δεν επιτρέπεται ούτε στους κοσμικούς, πόσο μάλλον στους πνευματικούς ανθρώπους. Ένας άνθρωπος τίμιος, πνευματικός, δεν πρέπει να κάνει τίποτε με αδιαφορία. **Επικατάρατος ο ποιών τα έργα του Κυρίου αμελώς, λέει ο Προφήτης Ιερεμίας**». (Τα αποσπάσματα ως εδώ ήταν από το βιβλίο «Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου λόγοι Β'»).

Έδινε κουράγιο στον κόσμο: «Σε κάποιον που ανησυχούσε για τις εχθρικές επιβουλές εναντίον της Πατρίδος, έδωσε την εξής ελπιδοφόρο απάντηση: **«Κι αν μου πούν ότι δεν υπάρχει κανείς Έλληνας, εγώ δεν ανησυχώ. Μπορεί ο Θεός να αναστήσει έναν Έλληνα. Φθάνει και ένας»!** Ακόμη πίστευε: **«Και ένας Χριστιανός να μείνει μόνο, ο Χριστός θα κάνει το σχέδιό Του**». Όταν άλλοι μιλούσαν για δυσάρεστες μελλοντικές εξελίξεις στο Έθνος και έσπερναν τον φόβο, ο Γέροντας μετέδιδε αισιοδοξία και ελπίδα· μιλούσε για αναστημένη Ελλάδα και για ανάκτηση της Αγιά-Σοφιάς. **«Υπάρχει και Θεός, τον Θεό που τον έχεις βάλει;»** είπε σε κάποιον κληρικό που έβλεπε το μέλλον της Πατρίδας ζοφερό».

Στον πόλεμο σαν ασυρματιστής, προτιμούσε να διακινδυνεύει ο ίδιος για να σωθούν οι άλλοι: «Σε μια μάχη», διηγήθηκε, «είχα σκάψει μια μικρή λακκούβα. Έρχεται ένας και μου λέει: «Να μπω και εγώ;» Στριμώχθηκα και με δυσκολία χωρέσαμε. Έρχεται και άλλος. **Τον άφησα και αυτόν και εγώ βγήκα έξω.** Σε μια στιγμή με παίρνει ένα βλήμα ξυστά στο κεφάλι. Δεν είχα κράνος, φορούσα μόνο κουκούλα. Πιάνω με το χέρι μου το κεφάλι, δεν βλέπω αίματα. Το ξαναπιάνω, τίποτα. Το βλήμα είχε περάσει ξυστά από το κεφάλι μου και είχε ξυρίσει μόνο τα μαλλιά και έκανε μια γραμμή έξι πόντους φάρδος χωρίς μαλλιά και ούτε γρατζουνιά δεν άφησε. Το είχα κάνει με την καρδιά μου. **«Καλύτερα»,** είπα, **«να σκοτωθώ μια φορά εγώ, παρά να σκοτωθεί ο άλλος και μετά να με σκοτώνει η συνείδησή μου σε όλη μου τη ζωή.** Πώς να αντέξω μετά, όταν θα σκέφτομαι ότι μπορούσα να τον σώσω και δεν τον έσωσα;» Και ο Θεός φυσικά βοηθά πολύ αυτόν που θυσιάζεται για τους άλλους». Και πράγματι ο γέροντας είχε το Θεό μαζί του. Μπορούσε έτσι να αφηφά τον θάνατο.

«Μια μέρα», λέει ο συμπολεμιστής του κ. Παντελής, **«ήμασταν πάνω σε ένα ύψωμα που λεγόταν Φονιάς. Μας είχαν αποκλείσει οι αντάρτες και δεν μπορούσαμε να διαφύγουμε από πουθενά, γιατί δεν υπήρχε διέξοδος. Ο Αρσένιος ήταν όρθιος!** Οι σφαίρες έπεφταν και σφύριζαν. Εγώ τον έπιανα από το χιτώνιο και τον τραβούσα να πέσει κάτω. Αυτός τίποτα. Κοίταζε ψηλά και είχε τα χέρια του έτσι σταυρωμένα. Έ, φαίνεται μας λυπήθηκε ο Μεγαλοδύναμος και κάποια στιγμή ήρθαν τα αεροπλάνα και άνοιξαν δρόμο. Όταν φεύγαμε του λέω: **-Καλά Χριστιανέ μου, γιατί δεν έπεφτες κάτω; -Προσευχόμουν**... Ο π. Ισαάκ (+1998)

σχολιάζει: «Τι δύναμη είχε η προσευχή του και πόσο μεγάλη ήταν η πίστη του, ώστε να αψηφά τις σφαίρες. Το πιθανότερο ήταν να παρακαλούσε τον Θεό να σωθούν οι άλλοι και ας σκοτωθεί ο ίδιος. Γι' αυτό στεκόταν όρθιος και ακάλυπτος. Και ο δίκαιος Θεός βλέποντας την αυτοθυσία του τον έσωσε μαζί με τους άλλους»... Με τον ασύρματο ο Αρσένιος, όπως λεγόταν τότε ο γέροντας, καλούσε το Αρχηγείο, ενώ με την προσευχή του παρακαλούσε για βοήθεια το Θεό. Αυτό το ανέφερε ο Γέροντας σαν παράδειγμα σε όσους ρωτούσαν «**τι προσφέρουν οι Μοναχοί στην έρημο και δεν βγαίνουν στον κόσμο να βοηθήσουν**»;

«Οι Μοναχοί» απαντούσε, «είναι οι ασυρματιστές της Εκκλησίας. Όταν πιάσουν επαφή με τον Θεό διά της προσευχής, τότε έρχεται και βοηθά ο Θεός καλύτερα. Ένα ακόμη λιανοντούφεκο δεν έκανε τίποτε, ενώ όταν ήρθε η αεροπορία, έκρινε την μάχη». (Οι πιο πάνω τρεις αναφορές είναι από το βιβλίο του Ιερομονάχου Ισαάκ (+1998) «Βίος γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου»)

06. Ο γέροντας Παΐσιος ήταν διδακτός άνωθεν, και η παρέμβαση του στα εκκλησιαστικά και εθνικά θέματα είχε παρρησία.

Ο λόγος του γέροντος ήταν βροντερός στον έλεγχο των Οικουμενιστών, αλλά και του αντίθετου άκρου των υπερζηλωτών, των χωριζομένων από την Εκκλησία με αφορμή τις παρεκκλίσεις από την ακρίβεια της Ορθοδοξίας ορισμένων ιεραρχών.

«Μετά λύπης μου, από όσους φιλενωτικούς έχω γνωρίσει, δεν είδα να έχουν ούτε ψίχα πνευματική ούτε φλοιό. Ξέρουν, όμως, να ομιλούν για αγάπη και ενότητα, ενώ οι ίδιοι δεν είναι ενωμένοι με τον Θεό, διότι δεν Τον έχουν αγαπήσει», γράφει στις 23/1/1969 σε επιστολή του στον «Ορθόδοξο Τύπο». Δηλ. βλέπει ο γέροντας να είναι κοσμική και επομένως ψεύτικη η αγάπη των Οικουμενιστών:

«Με μία τέτοια περίπτωση κοσμική αγάπη και ο Πατριάρχης μας (Αθηναγόρας) φθάνει στη Ρώμη (για να συναντήσει τον πάπα). Ενώ θα έπρεπε να δείξει αγάπη πρώτα σε μας τα παιδιά του και στη Μητέρα μας Εκκλησία, αυτός, δυστυχώς, έστειλε την αγάπη του πολύ μακριά. Το αποτέλεσμα ήταν να αναπαύσει μεν όλα τα κοσμικά παιδιά, που αγαπούν τον κόσμο και έχουν την κοσμική αυτή αγάπη, να κατασκανδαλίσει όμως όλους εμάς, τα τέκνα της Ορθοδοξίας, μικρά και μεγάλα, που έχουν φόβο Θεού».

Συνιστά στους θεολόγους στα χαρτιά να γίνουν Θεολόγοι στην πράξη διά της υπερβάλλουσας αγάπης των προς τον Θεό. Αλλιώς θα μένουν απλώς νομολόγοι, άνθρωποι που επικαλούνται νόμους και κανόνες, αλλά τους λείπει ο Θεϊός φωτισμός, και είναι ακατάλληλοι να χειρίζονται το θέμα της «ένωσης των Εκκλησιών»:

«Θα ήθελα να παρακαλέσω θερμά όλους τους φιλενωτικούς αδελφούς μας: Επειδή το θέμα της ενώσεως των Εκκλησιών είναι κάτι το πνευματικό και ανάγκη έχουμε πνευματικής αγάπης, ας το αφήσουμε σε αυτούς που αγαπήσανε πολύ τον Θεόν και είναι Θεολόγοι, σαν τους Πατέρας της Εκκλησίας, και όχι νομολόγοι...»

Για τους υπερζηλωτές που πιάνουν το άλλο άκρο λέει ο γέροντας:

«Έχω την γνώμη ότι δεν είναι καθόλου καλό να αποχωριζόμεθα από την Εκκλησία κάθε φορά που θα πταίει ο Πατριάρχης...»

Εάν δια την Α ή την Β λοξοδρομήση των κατά καιρούς Πατριαρχών χωριζόμεθα και κάνουμε δικές μας Εκκλησίες -Θεός φυλάξει- θα ξεπεράσωμε και τους Προτεστάντες ακόμη! Εύκολα χωρίζει κανείς και δύσκολα επιστρέφει»... Ακόμα χειρότερο είναι να αλληλο-αφορίζονται οι διάφορες ομάδες των υπερζηλωτών του "πατρίου ημερολογίου", όπως θέλουν να λέγονται, και να μην αναγνωρίζουν τα μυστήρια των νεο-ημερολογιτών, αλλά ούτε και αυτά της μιας ομάδας η άλλη!

Επειδή ο γέροντας ήταν άνωθεν πληροφορημένος για την προαίρεση των ανθρώπων, και την εξαρτώμενη από αυτήν και τις αποφάσεις του Θεού μελλοντική εξέλιξη των γεγονότων, συμβούλευε τι πρέπει να γίνεται κάθε φορά με διάκριση. Έβλεπε την ερχόμενη καταστροφή, λόγω της απομάκρυνσης του σύγχρονου κόσμου από την ευαγγελική και αληθινή αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο, που θα ξεσπάσει απότομα, σαν **"οργή του Θεού"**:

«Ας γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχουν μόνο φυσικοί νόμοι, αλλά και πνευματικοί. Επομένως, η μέλλουσα οργή του Θεού δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί με συνεταιρισμό αμαρτωλών (διότι διπλή οργή θα λάβουμε), αλλά με μετάνοια και τήρηση των εντολών του Κυρίου».

Ο γέροντας Σωφρόνιος ο Αγιορείτης (+1993) έλεγε από το Έσσεξ της Αγγλίας τα όμοια με τον γέροντα Παΐσιο: **«Η ένωση των Εκκλησιών είναι δύσκολη, έως αδύνατη. Όσοι ομιλούν για "ένωση Εκκλησιών" δεν γνωρίζουν ούτε την νοοτροπία των ετεροδόξων ούτε το ύψος της Ορθοδοξίας».** (Α 17)

Ο γέροντας Παΐσιος, με την άνωθεν γνώση που είχε, συμβουλεύει όλους να είναι πιο συγκρατημένοι, διότι θα υπάρξει η ώρα που **«ο Κύριος θα παρουσιάσει τους Μάρκους τους Ευγενικούς και τους Γρηγόριους Παλαμάδες, δια να συγκεντρώσουν όλα τα κατασκανδαλισμένα αδέρφια μας, δια να ομολογήσουν την Ορθόδοξο Πίστη, να στερεώσουν την Παράδοση και να δώσουν χαρά μεγάλη εις την Μητέρα μας».**

Ουσιαστικά ο γέροντας προφητεύει μια αληθινά Ορθόδοξη Σύνοδο. Ίσως την 8η Οικουμενική Σύνοδο για την οποία προφήτευσε ότι θα γίνει ο **άγιος Νείλος ο Μυροβλύτης:**² **«Υστερον θέλει γίνει η Ογδόη Σύνοδος, και αυτή θέλει διαλέξει τους καλούς από τους κακούς, ήγουν την Ορθοδοξίαν, καθώς διαλέγει ο γεωργός τον σίτον από το άχυρον. Και τότε θα ειρηνεύσουν ολίγον καιρόν οι άνθρωποι, και πάλιν θα μεταστρέψουν την γνώμην τους εις το πονηρόν...».**

Η ειρήνη στον κόσμο δεν μπορεί να έρθει χωρίς την ειρηνοποιό, ζώσα και ανόθευτη διδασκαλία της Ορθοδοξίας. Η διάδοση της όμως, αν και συνεχίζεται και μετά την άλωση της Πόλης σε ένα βαθμό, θα μεγιστοποιηθεί και θα εξαπλωθεί επίσημα και δυναμικά μετά τον 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο, **τον Γενικό Πόλεμο όπως τον ονομάζει³ ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός.** Αυτή θα είναι η περίοδος της αναλαμπής της Ορθοδοξίας, για ένα μικρό χρονικό διάστημα, γιατί μετά αρχίζουν πάλι οι άνθρωποι να παρασύρονται στο κακό.

Ο γέροντας Παΐσιος δεν είναι ο μόνος από τους Αγίους Πατέρες και σύγχρονους γέροντες που μιλάει προειδοποιητικά για το μέλλον. Η εκκοσμίκευση θα φέρει σαν συνέπεια μια δυσαρμονία μεταξύ λαού και κλήρου, όπως έλεγε ο άγιος Κοσμάς, ίσως διότι οι κληρικοί θα τρέχουν ταχύτερα στον κατήφορο αυτό: **«Θάρθει καιρός που δεν θα υπάρχει αυτή η αρμονία που είναι σήμερα μεταξύ λαού και κλήρου».** Και πρόσθετε: **«Οι κληρικοί θα γίνουν οι χειρότεροι και οι ασεβέστεροι των όλων».** Εδώ μιλάει και για ηθικά παραπτώματα (χειρότεροι), και για κακοδοξίες (ασεβέστεροι).

Η γερόντισσα Μακαρία⁴ (+1993) έλεγε ότι η εκκοσμίκευση θα καταλήξει σε πλήρη αποστασία της ιεραρχίας από την ορθή πίστη και μάλιστα στη Ρωσία: **«Ετοιμάζουν αλλαγές στα της Πίστεώς μας. Όταν θα γίνει αυτό οι άγιοί μας θα φύγουν και θα σταματήσουν να προσεύχονται για τη Ρωσία... Οι επίσκοποι που θα το επιτρέψουν αυτό δεν θα δουν το πρόσωπο του Κυρίου ούτε εδώ, ούτε εκεί (δείχνει στον Ουρανό)».** Ο άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ (+1833) εξήγησε ότι η αιτία της «επανεμφάνισής του» ήταν η απιστία της ιεραρχίας της Ρωσίας στο μέλλον, ή μάλλον στο παρόν, γιατί **από το 1991 επανεμφανίσθηκε!**

Ο π. Σεραφείμ Ρόουζ διηγείται⁵ τι είπε ο άγιος Σεραφείμ στον Μοτοβίλωφ: **«Ο Κύριος και Θεός είχε καθορίσει ότι εγώ, ο ταπεινός Σεραφείμ, θα έπρεπε να ζήσω αρκετά περισσότερο από 100 χρόνια. Αλλά επειδή μετά από καιρό οι επίσκοποι θα γίνουν τόσο ολιγόπιστοι που θα ξεπεράσουν στην ολιγοπιστία τους Ρωμιούς επισκόπους της εποχής του (αυτοκράτορα) Θεοδοσίου του Μικρού, ώστε δεν θα πιστεύουν πλέον στο κυρίαρχο δόγμα της Χριστιανικής Πίστεως (της Αναστάσεως), γι' αυτό φάνηκε ευάρεστο στον Κύριο να πάρει εμένα, τον ταπεινό Σεραφείμ, από την πρόσκαιρη ζωή, άχρι καιρού, και μετά να με επανεμφανίσει... (ομιλία στην Αμερικανική νεολαία. Επίτ. σ. 104) Επίσης:**

² http://www.imdleio.gr/diaf/2007/062_st_Nilus-AX-notes-genetics.pdf

³ http://www.imdleio.gr/diaf/files/proph/1_prophcies_parts/02_AgKosmas.pdf

⁴ http://www.imdleio.gr/diaf/2012/g_Makararia.html

⁵ http://www.imdleio.gr/diaf/files/proph/2_epitomos_parts/15_mellon_Rwsias_epanemfanisi.pdf

«...Ο Κύριος απεκάλυψε σε μένα τον ταπεινό Σεραφεΐμ, ότι θα υπάρξουν μεγάλες δυστυχίες στη ρωσική γη. Η Ορθόδοξη πίστη θα καταπατηθεί, και οι ιεράρχες της Εκκλησίας του Θεού και άλλοι κληρικοί θα απομακρυνθούν από την καθαρότητα της Ορθοδοξίας. Και για αυτό ο Κύριος θα τους τιμωρήσει δριμύτατα»... (Επίτομος⁶ σ. 211)

Αλλά η αποστασία όπως περιγράφεται από την γερόντισσα Μακαρία και τον άγιο Σεραφεΐμ του Σαρώφ θα ολοκληρωθεί στα χρόνια του τελικού Αντιχρίστου. Τότε το **«βδέλυγμα της ερημώσεως»** θα μπει και στις εκκλησίες κατά τον **στάρετς Λαυρέντιο του Τσερνίκωφ** (+1950): «Θα υπάρχουν εκκλησίες, αλλά οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν πρέπει να πηγαίνουν σ' αυτές, διότι η αναίμακτη Θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού δεν θα προσφέρεται εκεί. Αντ' αυτού θα γίνονται σατανικές συναθροίσεις. Και εξ αιτίας της ανομίας, η Γη θα αρνείται να προσφέρει καρπούς... **Πηγαίνετε στην εκκλησία ενώ ακόμη υπάρχει καιρός**, ειδικότερα για τη λειτουργία, κατά την οποία η αναίμακτη θυσία προσφέρεται για τις αμαρτίες όλου του κόσμου. Να εξομολογείστε και να λαμβάνετε το Σώμα και Αίμα του Κυρίου Ιησού πιο συχνά, και ο Κύριος θα σας στερεώσει»... (Επίτομος σ. 207-8)

Ο γέροντας Παΐσιος μίλαγε με παρρησία για την υποβάθμιση της παιδείας στη χώρα μας και ιδιαίτερα στον τομέα της εκμάθησης των αρχαίων Ελληνικών, που μας συνδέουν με τη φιλοσοφία των προγόνων μας, και με τις άγιες Γραφές και τα συγγράμματα των Πατέρων της Εκκλησίας: **«Είναι και μερικοί που πάνε να κάνουν μια νέα γλώσσα. Η Ελληνική όμως γλώσσα είναι «γλώσσα» από τις πύρινες γλώσσες της Πεντηκοστής! Το δόγμα της πίστεώς μας καμιά γλώσσα δεν μπορεί να το αποδώσει. Γι' αυτό οικονόμησε ο Θεός και η Παλαιά Διαθήκη μεταφράσθηκε από τους Εβδομήκοντα στην Ελληνική γλώσσα, και το Ευαγγέλιο γράφτηκε στην Ελληνική γλώσσα. Αν δεν ξέρει Αρχαία Ελληνικά κανείς, και ασχολείται με το δόγμα, μπορεί να πλανηθεί.** Και εμείς καταργήσαμε τα Αρχαία από τα σχολεία! Μετά από λίγο θα έρχονται Γερμανοί να διδάσκουν Αρχαία στα δικά μας Πανεπιστήμια! Τότε θα καταλάβουν οι δικοί μας την αξία που έχουν τα Αρχαία Ελληνικά, αφού πρώτα γίνουν ρεζίλι, και θα πουν: **«Για δεξ η Εκκλησία, που κρατούσε τα Αρχαία»!**

Οι προφητείες του γέροντος Παΐσιου για την Πόλη, και την αποκατάσταση ευσεβούς Ελληνικής διοίκησης εκεί, δεν είναι δική του αποκλειστικά έμπνευση, αλλά συνδέονται με πολλές προϋπάρχουσες. Αποτελούν ουσιαστικά διευκρινίσεις των προφητειών του Αγίου Μεθοδίου, του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, του Λέοντος του Σοφού, του Αγίου Ανδρέα του διά Χριστόν Σαλού, του Ανωνύμου κλπ. Η ευσεβής εξουσία είναι απαραίτητη για να γίνει ανεπηρέαστη από πολιτικές σκοπιμότητες (όπως τώρα της Νέας Τάξης) Ορθόδοξη Σύνοδος, και για να υπάρχει η δύναμη εφαρμογής των αποφάσεών της. Και επειδή τότε θα λυθούν προβλήματα όλων των Ορθοδόξων, πρέπει αυτή η Σύνοδος να είναι Οικουμενική. **Γι' αυτό θα φροντίσει η πρόνοια του Θεού να υπάρχει και στα άλλα Ορθόδοξα κράτη ευσεβής εξουσία.**

Μιλώντας το 1981 στην Ορθόδοξη νεολαία της Αμερικής, ο πατήρ Σεραφεΐμ Ρόουζ έλεγε: «...Έτσι πρέπει να δούμε, σύμφωνα με τις προφητείες αυτών των Θεοπνεύστων ανδρών στα επόμενα χρόνια της εκατονταετίας, μια βέβαιη, ήδη αναμενόμενη αποκατάσταση της Αγίας Ρωσίας (πτώση του κομμουνισμού), και ακόμη (μετά) ένα Ορθόδοξο Τσάρο, για μία σύντομη περίοδο, όχι πολύ πριν από τον ερχομό του Αντιχρίστου και το τέλος του κόσμου. Αυτό (η ανάδειξη του ευσεβούς Τσάρου) θα είναι κάτι θαυμαστό και όχι ένα απλό συνηθισμένο

www.imdleo.gr

⁶ http://www.imdleo.gr/diaf/files/proph/2_epitomos_parts/26_prof_me_leptom.pdf

ιστορικό γεγονός»... (Επίτομος⁷ σ. 103)

Ο Ρώσος επίσκοπος **Θεοφάνης του Poltava** λέει αναλυτικότερα: «Ένας κραταιός Τσάρος (βασιλιάς) θα τοποθετηθεί στο θρόνο από τον ίδιο τον Κύριο. Θα είναι μεγάλος μεταρρυθμιστής, και ισχυρός στην Ορθόδοξη πίστη. **Θα απομακρύνει τους άπιστους ιεράρχες της Εκκλησίας.** Αυτός ο ίδιος θα είναι μία εξαιρετική προσωπικότητας, με καθαρή και αγία ψυχή. Θα διαθέτει ισχυρή βούληση. **Θα είναι από τη δυναστεία των Ρομανώφ, μέσω της μητέρας του»...** (Επίτομος⁸ σ. 208) Τον καιρό εκείνο (της αναλαμπής της Ορθοδοξίας στη Ρωσία αλλά και σ' όλο τον κόσμο), έλεγε ο όσιος **Σεραφεΐμ της Βύριτσα** (1866-1949), **«κοντά σε κάθε πιστό θα είναι σαράντα άπιστοι και θα τον ικετεύουν να τους σώσει».**

07. Ο γέροντας Παΐσιος ζούσε Ουράνιες καταστάσεις.

Έλεγε ο γέροντας: «Όταν ήμουν στα Κατουνάκια, στο Κελλί του Υπατίου, ένα απόγευμα... Έλεγα συνέχεια την ευχή. **Γύρω στις έντεκα την νύχτα γέμισε ξαφνικά το κελλί με ένα φως γλυκό, ουράνιο. Ήταν πολύ δυνατό, αλλά δεν σε θάμπωνε. Κατάλαβα όμως ότι και τα μάτια μου «δυνάμωσαν», για να μπορώ να αντέξω αυτήν την λάμψη. Όσο ήμουν σε αυτήν την κατάσταση, μέσα στα θείο εκείνο φως, ήμουν σ' έναν άλλον κόσμο, πνευματικό. Αισθανόμουν μια ανέκφραστη αγαλλίαση, και τα σώμα μου ανάλαφρο: είχε χαθεί το βάρος του σώματος. Ένιωθα την Χάρη του Θεού, τον θείο φωτισμό. Θεία νοήματα περνούσαν γρήγορα από το νου μου σαν ερωταποκρίσεις. Δεν είχα προβλήματα, ούτε θέματα να ρωτήσω, όμως ρωτούσα και είχα συγχρόνως και την απάντηση. Ήταν ανθρώπινα λόγια οι απαντήσεις, είχαν όμως και θεολογία, αφού ήταν θείες. Και τόσο πολλά όλα αυτά, ώστε, αν τα έγραφε κανείς, θα γραφόταν άλλος ένας Ευεργετικός. Αυτό κράτησε όλη την νύχτα, μέχρι τις εννέα τα πρωί. Όταν πια χάθηκε εκείνο τα φώς, όλα μου φαίνονταν σκοτεινά. Βγήκα έξω και ήταν σαν νύχτα. «Τί ώρα είναι; Δεν έφεξε ακόμη»; ρώτησα έναν μοναχό που περνούσε από εκεί. Εκείνος με κοίταξε και μου απάντησε με απορία: «Τι είπες, πάτερ Παΐσιε»; «Τι είπα»; αναρωτήθηκα και μπήκα μέσα. Κοιτάζω τα ρολόι και τότε συνειδητοποίησα τι είχε συμβεί. **Η ώρα ήταν εννιά το πρωί, ο ήλιος ψηλά, κι εμένα η ημέρα μου φαινόταν σαν νύχτα! Ο ήλιος δηλαδή μου φαινόταν ότι ίσα-ίσα φώτιζε: σαν να είχε γίνει έκλειψη ηλίου.** Ήμουν σαν έναν που πετιέται απότομα από το δυνατό φως στα σκοτάδι. Τόσο μεγάλη η διαφορά!»... (Λόγοι ς' - Περί προσευχής - Σουρωτή 2012).**

Η εμφάνιση του Χριστού στον γέροντα, όπως την διηγείται ο ίδιος: «Ήταν βράδυ του Τιμίου Προδρόμου, θα ξημέρωνε του αγίου Κάρπου (26 Μαΐου 1977). Νιώθω ανάλαφρος, πούπουλο. Καμιά όρεξη να κοιμηθώ. Σκέφτομαι: Ας καθήσω να γράψω κάτι για τον παπά-Τύχωνα να στείλω στις αδελφές. Μέχρι τις 8.30' (αγιορείτικη) έγραψα ως τριάντα σελίδες. Αν και δεν νύσταζα, είπα να ξαπλώσω, γιατί ένιωθα λίγη κούραση στα πόδια. Παίρνει να φωτίζει. Στις 9 η ώρα (6 περίπου κοσμική πρωί) δεν είχα σηκωθεί. **Σε μια στιγμή σαν να χάθηκε ο τοίχος του Κελλιού μου (δίπλα στο κρεβάτι προς το εργαστήριο). Βλέπω τον Χριστό μέσα σε φώς, σε απόσταση έξι μέτρα περίπου. Τον έβλεπα από το πλάϊ. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά, τα μάτια του γαλανά. Μου μίλησε. Κοίταξε λίγο δίπλα, όχι ακριβώς εμένα. Δεν έβλεπα με τα σωματικά μάτια. Αυτά είτε ανοιχτά είναι είτε κλειστά, καμιά διαφορά δεν έχει. Έβλεπαν τα μάτια της ψυχής.**

Όταν Τον είδα σκέφθηκα: Πώς μπόρεσαν να φτύσουν τέτοια μορφή; Πώς μπόρεσαν -οι αθεόφοβοι- να ακουμπήσουν τέτοια μορφή; Πώς μπόρεσαν να μπήξουν καρφιά σ' αυτό το σώμα; Πα! πα! πα!... Ήταν αυτό που λέει: «**Ο ωραίος κάλλει παρά τους υιούς των ανθρώπων**». Αυτό ήταν. Δεν έχω δει ποτέ τέτοια εικόνα Του. Μόνο μία κάποτε -θυμάμαι - που έμοιαζε κάπως. **Θ' άξιζε να αγωνίζεται κανείς χίλια χρόνια για να δει αυτή την ομορφιά μια στιγμή μόνο. Τί μεγάλα και ανείπωτα είναι δυνατόν να χαρισθούν στον**

⁷ http://www.imdle.gr/diaf/files/proph/2_epitomos_parts/15_mellon_Rwsias_epanemfanisi.pdf

⁸ http://www.imdle.gr/diaf/files/proph/2_epitomos_parts/26_prof_me_leptom.pdf

άνθρωπο, και με τι τιποτένια ασχολούμαστε»... (Από το βιβλίο του Ιερομονάχου Ισαάκ (+1998) «Βίος γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου», όπως και τα παρακάτω αποσπάσματα).

Τον Χριστό είδε ο γέροντας και στην Κόνιτσα σε ηλικία 15 ετών, τότε που κατέφυγε σε προσευχή για να αντιμετωπίσει όσους προσπαθούσαν να τον μπερδέψουν πνευματικά, χρησιμοποιώντας σαν μέσο τη **Δαρβινική θεωρία της Εξέλιξης**.

Είχε δει επίσης ο γέροντας Παΐσιος την Παναγία, και αναφέρει μια εμφάνιση της: «Την περασμένη Σαρακοστή (συγκεκριμένα στις 21 Φεβρουαρίου 1985) παρουσιάστηκε η Παναγία ντυμένη στ' άσπρα. **Μου είπε ότι θα συμβούν πολλά στον κόσμο, γι' αυτό να φροντίσω να πάρω...** (κάτι που αφορούσε προσωπικά τον ίδιο)». Φανερώθηκε κοντά στην Βορειοανατολική γωνία της Καλύβης του. Όταν την είδε ο Γέροντας, είπε ταπεινά: «Παναγία μου, ο τόπος είναι βρώμικος και εγώ βρώμικος». Όμως έκτοτε ευλαβείτο τον τόπο «όπου έστησαν οι πόδες» της αχράντου Θεομήτορος. Ήθελε στο μέρος εκείνο να φυτέψει λουλούδια, για να μην πατιέται».

Μια άλλη μαρτυρία καταγράφει ο γέροντας **Χριστόδουλος**, ηγούμενος της Ι. Μονής Κουτλουμουσίου στο βιβλιαράκι «**Η παρουσία του Μοναχισμού στον σύγχρονο κόσμο**»:

«Ο γέροντας συνήθιζε να έρχεται στις αγρυπνίες της Μονής μας όπου καθόταν στο στασίδι απέναντι από την εφέστιο εικόνα μας, τη Φοβερά Προστασία. Οι αδελφοί επίσης τον επισκέπτονταν συχνά, καθώς βέβαια και πλήθος προσκυνητών, που φιλοξενούνταν στη Μονή μας. Όμως κάποια περίοδο -ήταν η χρονιά που είχε τα πρώτα συμπτώματα του καρκίνου- πέρασαν σαράντα ημέρες χωρίς να φανεί, χωρίς να ανοίγει την πόρτα της καλύβης, χωρίς να δώσει κανένα σημείο ζωής, γεγονός που μας δημιούργησε ανησυχία. **Κάποια μέρα αποφάσισα και κατέβηκα μόνος μου στο καλύβι του. Κτύπησα την πόρτα, αλλά επειδή δεν έλαβα απάντηση, κατάφερα και την παραβίασα. Παρότι ήμουν ανήσυχος, από τη στιγμή της εισόδου μου παραδόξως με κατέλαβε μια απροσδιόριστη και ανεξήγητη ηρεμία.**

Μόλις έφθασα στο μικρό του δωμάτιο, τον είδα να κάθεται σε μαξιλάρι κατάχαμα, με τα χέρια ακουμπισμένα πάνω στο σοφρά. Στο πρόσωπό του είχε εμφανή σημεία εξαντλήσεως. Μπροστά του βρισκόταν ένα τσαμπί σταφύλι κι ένα αρτίδιο. Πρόσεξα ότι ο χώρος ανέδιδε μιαν άρρητη και πρωτόγνωρη ευωδία, και ότι υπήρχε διάχυτη γαλήνη. Πήρα πρώτος τον λόγο, και του ζήτησα συγνώμη και του εξήγησα πόσο είχαμε ανησυχήσει. Εκείνος με ηρεμία και απλότητα, με φωνή που μόλις έβγαινε από τα πνευμόνια του, είπε:

Έκανα όλες αυτές τις μέρες νηστεία και προσευχή για τον κόσμο, και για τα επερχόμενα δεινά... Εξαντλήθηκα... Η Παναγία ήρθε και μου έδωσε αυτό το σταφύλι και τον άρτο... Δοκίμασε!

Πήρα λίγο σταφύλι. Είχε το χρώμα του ροδίτη, με μια ιδιαίτερη γεύση και άρωμα που δεν είχα ξανασυναντήσει. Πώς ήταν γέροντα η Παναγία; τον ρώτησα. Τότε υποβασταζόμενος σηκώθηκε με δυσκολία, και μου έφερε μια μικρή εικόνα σε κορνίζα. Ήταν η Παναγία η Ιεροσολυμίτισσα.

Πάντοτε παρουσιάζεται σαν την Ιεροσολυμίτισσα, μου είπε. Μιλήσαμε λίγο ακόμη και τον άφησα στην ησυχία του, γιατί έκρινα πως σε τέτοιες στιγμές δεν πρέπει να είναι κανείς αδιάκριτος».

Πολλοί άγιοι επισκέφτηκαν επίσης τον γέροντα Παΐσιο.

Στις 21 Φεβρουαρίου 1971 επισκέφτηκε τον γέροντα, που καθόταν στην αυλή του Καλυβιού του, ο **όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης**. «...Ήθελε δύο ώρες να βασιλέψει, κι ενώ διάβαζα (τον βίο του οσίου Αρσενίου, από το χειρόγραφο), με επισκέφθηκε ο πατήρ Αρσένιος. Και όπως ο καθηγητής χαιδεύει το μαθητή που έγραψε καλά το μάθημα, το ίδιο μου έκανε και αυτός. Παράλληλα με άφησε με μια ανέκφραστη γλυκύτητα και αγαλλίαση ουράνια στην καρδιά μου, που ήταν αδύνατο να την αντέξω»...

Στις 27 Φεβρουαρίου 1974 επισκέφθηκε τον γέροντα, και τον κατατόπισε για ένα εκκλησιαστικό θέμα που υπήρχε τότε, η **Αγία Ευφημία η μάρτυς**: «Είχα γυρίσει από τον κόσμο,

όπου είχα βγει για ένα εκκλησιαστικό θέμα. Την Τρίτη, κατά η ώρα 10 το πρωί, ήμουν μέσα στο Κελλί μου και έκανα τις Ωρες. Ακούω χτύπημα στην πόρτα και μια γυναικεία φωνή να λέει: «**Δι' ευχών των αγίων Πατέρων ημών...**». Σκέφθηκα: «Πώς βρέθηκε γυναίκα μέσα στο Όρος»; Εν τούτοις ένιωσα μια θεία γλυκύτητα μέσα μου και ρώτησα:

- Ποιός είναι;

- **Η Ευφημία**, απαντά.

Σκεφτόμουν, «ποιά Ευφημία; Μήπως καμιά γυναίκα έκανε καμιά τρέλα και ήρθε με ανδρικά; Τώρα τι κάνω»; Ξαναχτυπά. Ρωτάω: «Ποιός είναι»; «Η Ευφημία», απαντά και πάλι. Σκέφτομαι δεν ανοίγω. Στην τρίτη φορά που χτύπησε, άνοιξε μόνη της η πόρτα, που είχε σύρτη από μέσα. Άκουσα βήματα στον διάδρομο. Πετάχτηκα από το κελλί μου και βλέπω μια γυναίκα με μανδήλα. Την συνόδευε κάποιος, που έμοιαζε με τον Ευαγγελιστή Λουκά, ο οποίος εξαφανίστηκε. Παρ' όλο που ήμουν σίγουρος ότι δεν είναι του πειρασμού, γιατί λαμπροκοπούσε, την ρώτησα ποιά είναι.

- **Η μάρτυς Ευφημία**, απαντά.

- **Αν είσαι η μάρτυς Ευφημία, έλα να προσκυνήσουμε την Αγία Τριάδα.** Ότι κάνω εγώ να κάνεις και εσύ. Μπήκα στην εκκλησία, κάνω μια μετάνοια λέγοντας: «Εις το όνομα του Πατρός». Το επανέλαβε με μετάνοια. «Και του Υιού». «Και του Υιού», είπε με ψιλή φωνή.

- Πιο δυνατά, ν' ακούω, είπα και επανέλαβε δυνατότερα. Ύστερα εκάθησε η Αγία στο σκαμνάκι και εγώ στο μπαουλάκι και μου έλυσε την απορία που είχα (στο εκκλησιαστικό θέμα).

Μετά μου διηγήθηκε την ζωή της. Ήξερα ότι υπάρχει μια αγία Ευφημία, αλλά τον βίο της δεν τον ήξερα. **Όταν μου διηγείτο τα μαρτύριά της, όχι απλώς τα άκουγα, αλλά σαν να τα έβλεπα τα ζούσα. Έφριξα! Πα, πα, πα!**

- **Πώς άντεξες τέτοια μαρτύρια;** ρώτησα.

- **Αν ήξερα τι δόξα έχουν οι άγιοι, θα έκανα ό,τι μπορούσα για να περάσω πιο μεγάλα μαρτύρια. Μετά απ' αυτό το γεγονός για τρεις μέρες δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Σκιρτούσα και συνεχώς δόξαζα τον Θεό. Ούτε να φάω, ούτε τίποτα... συνεχώς δοξολογία».**

Η εμφάνιση του Αγίου Βλασίου. «Ήταν η 21η Ιανουαρίου 1980, Κυριακή του Ασώτου, προς Δευτέρα. Ο Γέροντας ενώ προσευχόταν το βράδυ στο κελλί του με το κομποσχοίνι, βλέπει να παρουσιάζεται μπροστά του μέσα σε φως ένας άγιος άγνωστος που φορούσε μανδύα καλογερικό. Δίπλα του στον τοίχο του κελλιού του, πάνω από την σόμπα φάνοιταν ερείπια Μοναστηριού. Αισθανόταν απερίγραπτη χαρά και αγαλλίαση και σκεφτόταν «ποιός άγιος είναι»; Τότε άκουσε φωνή από την εκκλησία: «Είναι ο άγιος Βλάσιος από τα Σκλάβαινα». Από ευγνωμοσύνη, για να ευχαριστήσει τον άγιο για την τιμή που του έκανε, μετέβη στα Σκλάβαινα και προσκύνησε τα χαριτόβρυτα Λείψανά του». Εκτός από τις φωτεινές Ουράνιες εμφανίσεις, **ο ίδιος ο γέροντας Παΐσιος ακτινοβολούσε φως σύμφωνα με πολλές μαρτυρίες:**

«Ήταν η 28η Σεπτεμβρίου του έτους 1992. Σε ένα Κελλί της Καψάλας (του γέρ. Ισαάκ) γινόταν αγρυπνία προς τιμήν του οσίου Ισαάκ του Σύρου. Μεταξύ των πατέρων ήταν και ο γέροντας Παΐσιος, που ευλαβείτο ιδιαίτερος τον άγιο Ισαάκ. Συμμετείχε στην αγρυπνία από ένα κελλάκι, που ήταν συνέχεια της μικρής Λιτής. Πριν από την είσοδο του Εσπερινού οι ψάλτες ήταν όλοι στο δεξιό χορό και έψαλλαν δοξαστικό. Στο μικρό εκκλησάκι επικρατούσε έντονα κατανυκτική ατμόσφαιρα. Όλοι άκουγαν με προσοχή. Την αγρυπνία παρακολουθούσαν δύο Ορθόδοξοι Λιβανέζοι, ένας κληρικός και ένας νέος, που την ώρα εκείνη στέκονταν στα στασίδια του αριστερού χορού. **Σε μια στιγμή γύρισε να πει κάτι ο κληρικός στο νέο και βλέπει τον Γέροντα όρθιο, υπερυψωμένο από το έδαφος 25-30 εκατοστά, να κρατά με το αριστερό χέρι το κομποσχοίνι του και να βρίσκεται ολόκληρος μέσα σε φώς. Τα ακάλυπτα μέρη του σώματός του, πρόσωπο χέρια, εξέπεμπαν φως πολύ δυνατό φως!** Αντικρίζοντας το ασυνήθιστο υπερκόσμιο θέαμα του ήρθε να ξεφωνήσει, αλλά η φωνή του δεν έβγαινε. Βλέποντας την έκπληξη του κληρικού εστράφη ο νέος προς τα πίσω και βλέπει και αυτός το ίδιο θέαμα. Ο Γέροντας είχε λίγο σκυμμένο κεφάλι, προσέχοντας τον εαυτό του. Φαινόταν

ευχαριστημένος και μειδιούσε. Αίφνης δεν μπορούσαν να τον αντικρύσουν θαμβωμένοι από το φώς που είχε δυναμώσει. Όταν σε λίγο κατόρθωσαν να σηκώσουν πάλι τα μάτια τους να τον κοιτάξουν, τον είδαν πλέον στην φυσιολογική του κατάσταση».

Ο Σεβασμιότατος μητροπολίτης Ξάνθης κ. Παντελεήμων ως αυτόπτης μάρτυς αναφέρει: «Ήταν βαθύς όρθος, μετά από διανυκτέρευση στην Καλύβη της «Παναγούδας». Διαβάσαμε την ακολουθία στο εκκλησάκι του Κελλιού. Λειτουργούσα (ως ιερέυς) και έψελνε ο γερο-Παΐσιος. Καθώς προχωρούσε η θεία Λειτουργία, ήλθε η ώρα της θείας Κοινωνίας. Ο γέροντας πλησίασε μετά πολλής ευλαβείας και συστολής να μεταλάβει των αγράντων Μυστηρίων. Καθώς έσκυψε, έβγαλε το σκούφο του ελευθερώνοντας τα μαλλιά του. **Έκπληκτος παρατηρούσα ότι το πρόσωπό του με φανερά τα σημεία της θείας αλλοίωσης είχε γίνει φωτεινό. Εξέπεμπε ιλαρό, έντονο φώς!** Θέαμα ασυνήθιστο για μένα, το οποίο μετέφερε μέσα μου τον γλυκασμό αυτής της θείας μαρμαρυγής».

08. Ο γέροντας Παΐσιος παραμένει κοντά στους ανθρώπους.

Και μετά την κοίμησή του ο γέροντας Παΐσιος βοηθάει τον κόσμο. Διότι ο γέροντας απέδειξε την πίστη του με έργα, και όπως είπε ο Χριστός στην Μάρθα: **«ο πιστεύων εις Εμέ, και αν αποθάνει (σωματικά), θα ζήσει. Και πας ο ζων και πιστεύων εις Εμέ δεν θα αποθάνει (πνευματικά) εις τον αιώνα».** (Ιω 1Α-26).

Τα θαύματα μετά την κοίμηση του γέροντος Παϊσίου βεβαιώνουν τον λόγο του Χριστού ότι όποιος τηρεί τις εντολές Του έχει Αυτόν μέσα του που είναι η αληθινή ζωή. Ο γέροντας δεν τήρησε απλώς τις εντολές για να έχει ζωή αιώνιο κατά το λεχθέν από τον Κύριο: **«Εάν θέλεις να εισέλθεις στην ζωή τήρησε τις εντολές».** (Ματθ. 1θ-17). Ο σεβασμός του στο Θεό και η αγάπη του προς τον συνάνθρωπο ήταν μια συνεχής θυσία. Εφάρμοσε αυτό για το οποίο ο ίδιος έλεγε: **«Όταν κάποιος στενοχωρείται γιατί υποφέρει για τους άλλους, πονά τους άλλους, κάνει τα δικά τους προβλήματα δικά του, τότε αυτός έχει μισθό μάρτυρος»...** Ο γέροντας άφησε οικία και συγγενείς για να αφιερωθεί στον Κύριο, και κατά την υπόσχεσή Του έλαβε τα εκατονταπλάσια και ζωή αιώνιο: **«και καθένας που άφησε οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματος μου, θα λάβει τα εκατονταπλάσια και ζωή αιώνιο θα κληρονομήσει».** (Ματθ. 1θ-29).

Τα θαύματα πριν και μετά από την κοίμηση του γέροντα είναι αποτέλεσμα της χάρις του Θεού, και δεν έχουν κανένα κοινό στοιχείο με τα ψευδοθαύματα των γκουρού και των άλλων ανατολικών θρησκευμάτων:

«Ο διάβολος δίνει στους γκουρού, στους μάγους κλπ δυνάμεις, επειδή του δίνουν δικαιώματα. Έτσι μπορούν να κάνουν κάτι δήθεν θαύματα, και ο άλλος που τους βλέπει τους θαυμάζει»... Κατέκρινε το σύγχρονο συγκρητιστικό θρησκευτικό πνεύμα των Νεο-Ταξιτών: **«Επιτρέπουν νά φτιάχνουν τζαμιά, να έχουν οι γκουρούδες τα δικά τους μοναστήρια, να κάνουν ελεύθερα διαλέξεις, να γίνονται διάφορα κέντρα προσηλυτισμού, οι μασόνοι να δρουν ελεύθερα, οι ιεχωβάδες το ίδιο... Βάλλεται η Ορθοδοξία με ένα σωρό θεωρίες. Αλλά δεν θα σταθούν αυτά. Θα σωριασθούν. Οι ταλαίπωροι άνθρωποι παρασύρονται, γιατί έχουν απομακρυνθεί από τον Θεό και έχουν φθάσει σε σκότηση! Μου είπαν δύο νέοι ότι πήγαν στην Χεβρώνα για προσκύνημα και τους έβαλαν το σκουφάκι το εβραϊκό, για να προσκυνήσουν τους τάφους του Αβραάμ. Τι να το κάνεις το προσκύνημα, αφού έβαλες αυτό που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι στην λατρεία τους;»** (Λόγοι Γ΄ Πνευματικός αγώνας. Σουρωτή)

Ο γέροντας Παΐσιος πολέμησε το κακό κάνοντας το καλό. Εργαζόταν κατά τον απόστολο Παύλο **«το αγαθό προς όλους, ιδιαίτερα όμως τους οικείους της πίστεως».** (Γαλ.. στ.-10). Το κακό δεν πολεμιέται με το κακό, αλλά μόνο με το καλό. Όλα όσα γράψαμε πριν αποδεικνύουν ότι ο γέροντας χρησιμοποιούσε το κατάλληλο όπλο για την αντιμετώπιση της κακίας, η οποία αυξάνει στις μέρες μας από την ψύχρανση της αγάπης των πολλών, που είναι η καλοσύνη. Και οι λογομαχίες, με πονηρούς ανθρώπους δεν

προξενούν ωφέλεια, όπως έλεγε χαρακτηριστικά ο γέροντας Σωφρόνιος ο Αγιορείτης και κτήτορας Ιεράς Μονής στο Έσσεξ της Αγγλίας (+1993):

«Δεν πρέπει να αντιστεκόμαστε στον πονηρό με λόγια, διότι η αντίσταση αυξάνει το κακό. Όπως λέει ο αββάς Δωρόθεος, ο καλός κολυμβητής περνά κάτω από το κύμα». Με διάκριση όμως πρόσθετε:

«Δεν πρέπει να ταπεινώνεται κανείς σ' αυτούς που δεν ταπεινώνονται, γιατί θα το εκλάβουν ως αδυναμία και στη συνέχεια θα τον πνίξουν». Αν αποδεχόμαστε, έστω και συναισθηματικά, τη βία και τους πολέμους των άλλων, είμαστε φονείς έλεγε πάλι ο γέρ. Σωφρόνιος: **«Όλοι, κατά διαφόρους βαθμούς, είμαστε φονείς. Όταν είμαστε συναισθηματικά υπέρ ενός κράτους που πολεμά εναντίον κάποιου άλλου κράτους, τότε συμμετέχουμε και εμείς πνευματικά στους φόνους που γίνονται».** (Γέροντος Σωφρονίου Σαχάρωφ Διδακτικά και εσχατολογικά αποφθέγματα⁹ Α 52).

Και στο σημείο αυτό φαίνεται η υψηλή πνευματική κατάσταση του γέροντος Παΐσιου, ο οποίος συνέπασχε με τους αδικουμένους αντί να συνευδοκεί στην καταστροφή: **«Όταν άρχισε ο πόλεμος στον Περσικό (το 1990) αισθάνθηκα στον ύπνο μου ένα πόνο. Άκουγα ένα βουητό από κανόνια, βόμβες αεροπλάνα και ξύπνησα. Κατάλαβα ότι είχε αρχίσει ο πόλεμος και γινόταν μεγάλο κακό. Όταν μετά ήρθε ένας πατέρας (Μοναχός) από το Κουτλουμούσι και μου είπε ότι άρχισε ο πόλεμος απάντησα ότι έχει περίπου δύο ώρες που άρχισε»...** (Ιερομ. Ισαάκ). Επειδή μέσα στην ψυχή του ο γέροντας είχε όλο τον κόσμο, όλη τη δημιουργία κατά την έκφραση του γέροντος Σωφρονίου, γι' αυτό του αποκαλυπτόταν η τραγικότητα της κατάστασης της ανθρωπότητας, για να εύχεται υπέρ των δεινοπαθούντων.

Ξέρουμε από τις Γραφές ότι για να προχωρήσει η διαδικασία ανάδειξης του τελικού Αντιχρίστου πρέπει πρώτα να γενικευθεί η ανομία, δηλ. η διαφθορά με νόμους αντίθετους στις εντολές του Θεού, να αυξηθεί η βία και οι τοπικοί πόλεμοι, και να καταργηθούν σταδιακά οι ελευθερίες των πολιτών, ώστε να οδηγηθούμε σε ένα σύστημα απολυταρχικής παγκόσμιας διοίκησης από ένα μόνο άτομο. **«Επειδή θα πληθυνθεί η ανομία θα ψυγεί η αγάπη των πολλών».** (Ματθ. Κδ-12). **«Το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται»** μας λέει από την εποχή του ο απόστολος Παύλος (2η Θεσ. Β-7). **Και ο Ιωάννης ο Θεολόγος βλέπει τον Αντίχριστο να ανεβαίνει (σταδιακά) από τον άστατο σαν θάλασσα άπιστο κόσμο ως κεφαλή - ηγέτη αυτού του συστήματος της ανομίας.**

Ο γέροντας Παΐσιος ήθελε ο κόσμος να πληροφορείται για το προχώρημα του κακού μέσα από τα σημάδια που μας δίνουν οι Γραφές και οι Πατέρες της Εκκλησίας. Μας βεβαίωσε ότι η τρίτη σάλπιγγα ήχησε με ορατό σημάδι το Τσέρνομπιλ της Ουκρανίας, και έτσι μας καθόρισε ένα χρονικό στίγμα μέσα στα γεγονότα που προβλέπει η Αποκάλυψη:

«Εκεί, στην Αποκάλυψη, ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος αναφέρει ότι είδε αστέρα μέγα καιόμενο να πέφτει από τον ουρανό μολύνοντας, πικραίνοντας, και δηλητηριάζοντας θανάσιμα τα νερά και τις πηγές των υδάτων... Και το όνομα του αστέρος ΑΨΙΝΘΟΣ... Ουκρανικά Τσέρνομπιλ!»! (βλ. Αποκάλυψη Γ και 4η σάλπιγγα) Ήδη όμως προχωρήσαμε στα προειδοποιητικά ουαί μετά την 4η σάλπιγγα, και το 1ο από αυτά δόθηκε στον κόλπο του Μεξικού με την γνωστή έκρηξη και διαρροή στις 20-4-2010 του εκεί φρέατος με όμοιο όνομα προς αυτό της 5ης σάλπιγγας που είναι **«φρέαρ της αβύσσου».** (δείτε: ¹⁰ **3 ΟΥΑΙ**). Το 2ο προειδοποιητικό ουαί αναμένεται στην περιοχή του Ευφράτη, της Μέσης Ανατολής, γιατί **θα είναι αντίστοιχο του μεγάλου πολέμου που περιγράφεται στην 6η σάλπιγγα της Αποκάλυψης. Εκεί, στη Νεκρά Θάλασσα κοντά, θα τιμωρηθούν πάλι οι υποδουλωμένοι στη Σοδομική αμαρτία, σύγχρονοι πλέον, "πολιτισμένοι" λαοί. Τώρα όμως είναι οι προειδοποιήσεις ακόμα...**

Στα πλαίσια της εγρήγορσης, που ο γέροντας ήθελε να έχουν οι Χριστιανοί, μπήκε

⁹ http://www.imdleio.gr/diaf/2010/03/gSofronios_A.pdf

¹⁰ <http://www.imdleio.gr/diaf/2010/08/3ue.pdf>

ο ίδιος εμπόδιο¹¹ στη χρήση του barcode¹² στις ταυτότητες και γενικά στήριξε τους Ορθοδόξους στον αγώνα τους να αποφύγουν την εκούσια πνευματική υποδούλωση που προωθείται από τους Έλληνες πολιτικούς κατόπιν υποδείξεων της Ευρώπης, στην οποία **«από πίσω, έλεγε, κρύβεται η δικτατορία των Σιωνιστών»...** **«Τέτοια δικτατορία που σκέπτονται να κάνουν μόνο ο διάβολος μπορεί να την είχε σκεφτεί»**, έλεγε επίσης ο γέροντας (σελ. 17). Επειδή κάθε τόσο γίνονται αλλαγές στα πρότυπα των ταυτοτήτων, **οι γέροντες Παΐσιος και Πορφύριος συμφωνούσαν να είναι η Εκκλησία, Συνοδικά, εκείνη που θα αποφασίσει τι ταυτότητες δεν βλάπτουν πνευματικά τους Χριστιανούς.**¹³

Τις γενικές οδηγίες της έδωσε ήδη η Εκκλησία πάνω στο θέμα αυτό από το 1998. Το Νοέμβριο του 2010 η Εκκλησία επανέρχεται επί του θέματος και ορίζει δύο στοιχεία που **δεν πρέπει να έχει η "κάρτα¹⁴ του πολίτη"** όπως ονόμαζαν την προωθούμενη νέα ταυτότητα τότε:

α) Δεν πρέπει να περιέχει κατ' ουδένα τρόπο, εμφανή η αφανή, τον αριθμό "666".

β) Επίσης κατ' ουδένα τρόπο πρέπει με αυτή να παραβιάζονται οι προσωπικές ελευθερίες.

Ο γέροντας Παΐσιος την αντίσταση κατά του "666" που αποτελεί σήμα και σφραγίδα του Αντιχρίστου κατά την Αποκάλυψη, θεωρούσε αντίσταση κατά της έλευσης του ίδιου του Αντιχρίστου. Και αυτή είναι η αιτία, που όπως ερμηνεύει ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος, ο Ιωάννης ο Θεολόγος ενώ ήξερε το όνομα του Θηρίου (Αντιχρίστου), σε μας έδωσε μόνο τον αριθμό του. Αυτό αποδεικνύει ότι πριν την εμφάνιση του τελικού Αντιχρίστου έχει μεγάλη σημασία για μας ο αριθμός του ονόματός του, που ήδη προβάλλεται με διάφορες παραλλαγές, από το barcode στις συσκευασίες των προϊόντων μέχρι το... CERN! (γενικά¹⁵ - logo-pdf¹⁶ - video)

Ο γέροντας Παΐσιος επομένως συνεχίζει να εμποδίζει τους καταστροφείς της πίστης και της χώρας μας, έχοντας αφήσει, σαν ισχυρό όπλο, στους Χριστιανούς, την γνώση της αληθινής όψης των πραγμάτων, και όσων συμβαίνουν, αλλά και όσων θα συμβούν. Είναι επόμενο οι απομακρυσμένοι από το Θεό άνθρωποι να υπερασπίζονται το δρόμο του Αντιχρίστου και να προσπαθούν να αντισταθούν στη δύναμη που πηγάζει από τη διδασκαλία ακόμη και την αναφορά του ονόματος του γέροντος Παΐσιου. Αλλά το κάνουν χωρίς επίγνωση: **«ου γαρ οίδασι τι ποιούσι»**. Διότι αυτοί είναι που έχουν πιο πολύ ανάγκη τον γέροντα Παΐσιο: οι απομακρυσμένοι από τον Θεό, επειδή αυτοί είναι τρωτοί στα πνεύματα της πονηρίας που λύνονται όλο και περισσότερο καθώς προχωράμε στον 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο, προκαλώντας **αναστατώσεις και καταστροφές παντού.**¹⁷

Το ότι υπάρχουν ακόμη διαστρεβλωτικά της αληθείας έργα θεατρικά ή κινηματογραφικά που βρίζουν το Θεό και τους αγίους, καθώς και ύβρεις κατά του προσώπου του γέροντος Παΐσιου, δηλώνει ότι **τα πονηρά πνεύματα βρίσκουν εμπόδιο**, και γιαυτό βάζουν κάποιους ταλαίπωρους να δουλέψουν για την καταστροφή τους. Όχι μόνο όσους προβάλλουν τα υβριστικά και βλάσφημα, αλλά και όσους τα ανέχονται. Αυτό είναι η κυριότερη αιτία της εγκατάλειψης του Θεού, που μαζί με την ηθική και λοιπή διαφθορά, δημιουργεί πολλών ειδών κρίσεις. **Ενώ οι Χριστιανοί προσπαθούν να συγκρατήσουν το κακό για να δοθεί περιθώριο πνευματικής ανάκαμψης, οι αντίχριστοι με τις πράξεις τους προσπαθούν να φέρουν ενωρίτερα την απώλεια στον εαυτό τους αλλά και στους αμελείς πνευματικά ανθρώπους.** Γιατί βέβαια για τους Χριστιανούς προνοεί ο Θεός, και θα βγουν ενισχυμένοι από την περίοδο των θλίψεων.

¹¹ http://www.imdleio.gr/diaf/files/proph/1_prophecies_parts/04_Taytotites.pdf

¹² Ενός τύπου δηλ. του 666, δείτε και υπολογισμοί-666: http://www.imdleio.gr/htm/666_yp.htm

¹³ Ακούστε τον π. Ακάκιο: <http://www.youtube.com/watch?v=YhQRQTMl6EY>

¹⁴ <http://www.imdleio.gr/diaf/2011/2011.html>

¹⁵ http://www.imdleio.gr/diaf/2008/2008_CERN.htm

¹⁶ http://www.imdleio.gr/diaf/2008/14_CERN.pdf και video: http://www.imdleio.gr/diaf/2008/img/CERN_666.htm

¹⁷ <http://www.imdleio.gr/diaf/2011/02/anastat.pdf>

Έτσι αφήνει ο Θεός πρώτα να αλληλοεξοντωθεί το κακό, για να γίνει από όλους αντιληπτό ότι το κακό δεν νικιέται με το κακό, και **μετά επεμβαίνει**.

- Γέροντα, σ' αυτά τα δύσκολα χρόνια θα επέμβει ο Χριστός;

- Ναι. Εδώ βλέπεις σε έναν αδικημένο που έχει καλή διάθεση, επειδή δικαιούται την θεία βοήθεια, παρουσιάζονται πολλές φορές οι άγιοι, η Παναγία, ο Χριστός, για να τον σώσουν. Πόσο μάλλον τώρα που θα βρίσκεται σε τόσο δύσκολη κατάσταση ο καημένος ο κόσμος. **Τώρα μια μπόρα θα είναι, μια μικρή κατοχή του αντίχριστου σατανά.** Θα φάει μετά μια σφαλιάρα από τον Χριστό, θα συγκλονισθούν όλα τα έθνη και θα έρθει η γαλήνη στον κόσμο για πολλά χρόνια.

Τότε θα συμβεί το ψαλμικό:

«Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν, ημείς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν». (ψαλμ. 118. 8-9)

Πριν όμως τη γαλήνη θα γίνει όχι ένας μικρός, αλλά ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος, για να σκοτώσει, με τα όπλα μόνο, το ένα τρίτο των ανθρώπων. **Θα είναι μια μικρογραφία της Συντέλειας.** Από το 1990 ο άγιος Ιωάννης ο Ρώσος μας προειδοποιεί ότι δεν μπορεί να γίνει αλλιώς:

«Στις 15 Ιουλίου 1990, ημέρα Κυριακή, το πρωί, μόλις ο π. Ιάκωβος (Τσαλίκης) κατέβηκε από το κελλάκι του στο Ναό για την Θεία Λειτουργία, περιέγραφε μέσα στο ιερό με πρόσωπο εκστατικό σε Πατέρες της Μονής του όσα ο Θεός Ιωάννης ο Ρώσος «πνευματικώ τω τρόπω» του είχε πει την νύχτα που πέρασε - «ο Θεός οίδε πως» - εμπρός στην Ιερή Λάρνακα με το αδιαλώβητο σκήνος Του στο Ναό Του στο Προκόπι.

- «Νομίζουν πως κοιμάμαι, ότι είμαι νεκρός, και δεν με υπολογίζουν οι Χριστιανοί. Εγώ όμως είμαι ζωντανός. Τους πάντες βλέπω. Το σώμα μου είναι μέσα, αλλά εγώ εξέρχομαι πολλές φορές από την λάρνακά μου. Τρέχω ανάμεσα στους ανθρώπους για να τους βοηθήσω. Πολύς ο πόνος. Αυτοί δε με βλέπουν. Εγώ τους βλέπω και τους ακούω τι λένε. Και πάλι μπαίνω στη λάρνακα μου. Αλλά άκουσε Πάτερ μου να σου πω. Πολλή η αμαρτία στο κόσμο, πολλή η ασέβεια και πολλή η απιστία».

- «Γιατί τα λες αυτά αγιέ μου»; Του απάντησα. «Δεν βλέπεις πόσος κόσμος έρχεται στη χάρη σου και σε προσκυνά»;

- «Πολλοί έρχονται, Πάτερ Ιάκωβε, αλλά λίγα είναι τα τέκνα μου», πρόσθεσε ο Όσιος και συνέχισε.

- **«Γι' αυτό πρέπει να γίνει πόλεμος. Γιατί πολλή η αμαρτία στον κόσμο».**

- «Όχι, αγιε μου» του είπα ταραγμένος. «Από μικρό παιδί όλο σε πολέμους και ταλαιπωρίες βρέθηκα. Στην Μικρά Ασία που γεννήθηκα αλλά και όταν ήλθαμε στην Ελλάδα. Ύστερα αγιε μου αν γίνει έξαφνα ο πόλεμος θα χαθούν και ψυχές πριν προφτάσουν να μετανοήσουν».

- **«Πρέπει να γίνει πόλεμος, πρέπει να γίνει πόλεμος, πρέπει να γίνει πόλεμος»**, απάντησε λυπημένα με μια σταθερή φωνή ο Όσιος.

Και συνέχισε ότι θα γίνουν ορισμένες πλημμύρες, πυρκαγιές και άλλες καταστροφές στην περιοχή της Εύβοιας και κάποια άλλα δεινά. Όλα όσα είπε ο Όσιος στον Γέροντα εκείνο το βράδυ πράγματι συνέβησαν και συμβαίνουν. Την πρώτη Αυγούστου 1990 κηρύχτηκε πόλεμος στον περσικό κόλπο, ενώ λίγο αργότερα στην Εύβοια έγιναν πλημμύρες από καταρρακτώδεις βροχές, χάθηκαν ανθρώπινες ζωές και προξενήθηκαν μεγάλες υλικές καταστροφές, και φωτιές κατέκαψαν δάση και άλλες εκτάσεις». (ΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ Π. ΙΑΚΩΒΟΣ, ΡΟΒΙΕΣ ΕΥΒΟΙΑΣ 1993).

Αλλά ο πόλεμος στον οποίο τριπλά αναφέρθηκε ο άγιος Ιωάννης ο Ρώσος είναι ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος και όχι κάποιος τοπικός, διότι τέτοιοι γίνονται συνέχεια. Δεν συνέβη ακόμη επειδή υπήρχαν στη ζωή οι μεγάλοι γέροντες (Παΐσιος, Ιάκωβος, Πορφύριος, Σωφρόνιος, Αμβρόσιος και άλλοι πολλοί, άνδρες και γυναίκες). Αυτοί οι γέροντες, αλλά και όλοι οι άγιοι, είναι εμπόδιο στην καταστροφικότητα του διαβόλου και των οργάνων του, γιατί ζουν

αιώνια και έχουν πλέον, μετά θάνατον, ταχύτερη τη δυνατότητα επέμβασης σε όσους τους επικαλούνται.

«Να ξέρετε ότι αοράτως πολλοί άγιοι κατεβαίνουν και μας βοηθούν. Δεν επιτρέπει ο Θεός να τους δούμε, αλλά καθημερινώς έχουμε πολλούς Αγίους κοντά μας» έλεγε¹⁸ ο γέροντας **Αμβρόσιος Λαζαρης** (+2006). Επίσης το 1990 προβλέποντας προφανώς τα "κατορθώματα" της Νέας Τάξης είχε πει (02): **«Σύντομα ο Θεός, επειδή θέλει να στηρίξει τους ανθρώπους, θα αποκαλύπτει τους Αγίους Του οφθαλμοφανώς. Επειδή οι πειρασμοί θα είναι μεγάλοι και τα βάσανα δυσβάσταχτα, θα παραχωρήσει ο Κύριος να εμφανίζονται άγιοι, και μάλιστα μεγάλοι, όπως ο άγιος Δημήτριος ή ο άγιος Γεώργιος. Θα ακούν οι άνθρωποι ότι τη μία εβδομάδα παρουσιάστηκε ο τάδε Άγιος στην Κρήτη, την άλλη ο τάδε στη Μακεδονία, άλλος εδώ, άλλος εκεί»**.

Από όσα είπε ο γέροντας Αμβρόσιος, αυτό που ταιριάζει ιδιαίτερα στον ασυρματιστή του Θεού γέροντα Παΐσιο είναι: **«Επειδή έρχονται πολύ δύσκολες μέρες για την ανθρωπότητα, ο Θεός πήρε ορισμένους ανθρώπους και τους έκανε αξιωματικούς»**. (A-06) Πράγματι οι αστείες αντιδράσεις στη φήμη του γέροντος δείχνουν ότι ο γέροντας Παΐσιος έχει ισχύ αξιωματικού, δηλ. το αξίωμα να σταματάει ή να περιορίζει το κακό, και **όσοι βρίσκονται υπό την επήρεια πονηρών πνευμάτων δεν το αντέχουν**. Αλλά ο διάβολος δεν έχει φίλους, πρέπει να το καταλάβουν πριν να είναι αργά:

«Τα πράγματα θα εξελιχθούν πολύ γρήγορα. Ο διάβολος θα κυριαρχήσει (προς στιγμήν). Όσους τον πλησιάσουν, θα τους τσακίσει, θα τους συντρίψει. Φίλους αυτός δεν έχει». (A 07) Και επειδή ο διάβολος είναι αδελφοκτόνος ας προσέξουν οι νέοι, ιδιαίτερα οι μακριά από την Εκκλησία, μήπως αρχίσουν μάταιες μάχες και γεμίσουν με τα κορμιά τους σαν παστίσιο τα νεκροταφεία, γιατί και αυτό είναι γραμμένο: **«...θα έρθει η μέρα, που θα γεμίσει η άσφαλτος με αίμα νέων παιδιών. Και εγώ του λέω, γιατί; Και ο Γέροντας: Θα βλέπουμε τόσους θανάτους κάθε μέρα, θα γεμίσει η άσφαλτος με αίμα, και τα νεκροταφεία με νέα παιδιά. Και πάλι τον ρώτησα: Γιατί, Γέροντα; Για την μεγάλη αμαρτία που ζούνε θα φθάσουν σ' αυτό το σημείο, μου είπε»**. (αποφθέγματα¹⁹ π. Σίμωνος του Αρβανίτη +1988).

Επανερχόμαστε, κλείνοντας, στο αισιόδοξο μήνυμα που έγραφε στην αρχή του τεύχους του **«σημεία των καιρών»** ο γέροντας Παΐσιος:

«Μετά τη μπόρα τη δαιμονική, θα έλθει η λιακάδα η Θεϊκή»...

10/23-10-2012, Αγίων Ευλαμπίου και Ευλαμπίας
Λεόντιος Μοναχός Διονυσιάτης

www.imdleo.gr

¹⁸ http://www.imdleo.gr/diaf/2012/gAmbrosios_b.pdf (No 12)

¹⁹ http://www.imdleo.gr/diaf/2012/gSimon_Arban.pdf